

[Agnete Laustsen]

Jeg havde gerne set mere, ikke mindst på baggrund af, at der ligger projekter til over 1 mia. kr., og jeg havde også meget gerne – og det håber jeg vil glæde hr. Knud Damgaard – set, at vi fik givet større bevillinger til reparation af ældre kulturhistoriske offentlige bygninger, som i stort omfang trues af forfald, men jeg må naturligvis acceptere, at også boligministeriet skal spare, men vil så henlede ministerens opmærksomhed på disse områder, når der er udsigt til bedre tider.

I sin redegørelse er boligministeren inde på den fortsat høje kvota, som det støttede byggeri har, idet næsten tre fjerdedele af nybyggeriet er støttet.

Jeg vil i denne forbindelse lægge vægt på vor tilfredshed med, at det er lykkedes at ændre byggekvalitetens sammensætning, således at der er sket en forskydning fra almennyttigt byggeri til private andelslejligheder og til lidt kollektivt byggeri for ældre. Ud over den besparelse, ændringen unægtelig medfører, giver det nemlig mulighed for et mere varieret boligmarked, hvor man frit kan vælge mellem forskellige boligtyper, og hvor andelslejligheden, som er et tilbud, der ligger imellem en lejelejlighed og en ejerbolig, giver flere mennesker mulighed for gennem en rimelig opsparing at få foden under eget bord.

Jeg må indrømme, at jeg beklager, at det ikke for 1984, som det oprindeligt var foreslået, bliver muligt at udvide kvoten for ældrebyggeri yderligere. Med den meget markante stigning i antallet af ældre, som må forudses – i 1995 forventes antallet af ældre over 80 år således at være steget med 23 pct. og i 2025 med ikke mindre end 30 pct. – bliver det byggebranchens store udfordring at udvikle boligformer, som kan tilgodese de meget forskellige behov, som vi vil få gennem et langt livsløb, således at institutionsophold forbeholdes helt tunge tilfælde. Jeg vil derfor opfordre boligministeren til i samarbejde med socialministeren og de private organisationer, som ofte gør et pionerarbejde på dette område, at intensivere arbejdet både med at finde frem til mere fleksible og velegnede boligtyper og med forenkling og tilpasning af de mange forskellige refusions-, tilskuds- og støtteformer, som i stort omfang stiller sig hindrende i vejen for rationelle løsninger.

Må jeg til slut sige, at vi lægger den allerstørste vægt på, at der fortsat bliver baggrund for den optimisme og investeringslyst,

som er afgørende for byggeriet. Men vi tror ikke på forcerede løsninger, som tidligere har vist sig at få meget uheldige konsekvenser, og vi finder derfor, at boligministeren i sin redegørelse har anlagt en meget realistisk vurdering, som vi fra konservativ side kan støtte.

Fogh Rasmussen (V):

Hr. Knud Damgaard anklagede regeringen og regeringspartierne for ikke at have en langsigtet og sammenhængende boligpolitik; sådan måtte jeg i hvert fald forstå hr. Knud Damgaard. Det er selvfølgelig forkert, men det er på den anden side forståeligt, at den misforståelse har kunnet bundfælde sig. Igennem nogle års socialdemokratiske regeringer under socialdemokratiske boligministre har man vænnet sig til, at bygge- og boligpolitik var noget med at øse tilskud ud til nybyggeri her og tilskud til nedrivning dér; tilskud til forbedringer her og tilskud til energibesparelse dér, og hr. Knud Damgaards bud på en aktiv bygge- og boligpolitik, som vi har lyttet til i dag, var præcis de gamle travere, der på ny var trukket af stald.

Jeg vil gerne sige, at venstre har en boligpolitisk filosofi – jeg tror, det gælder også for de andre regeringspartier – som fejlagtigt er blevet forvekslet med ingen boligpolitik at have. Vi mener nemlig, at kun et fald i byggerenten for alvor kan sætte skub i byggeaktiviteten. Vi afviser ikke midlertidige særforanstaltninger, men det væsentligste bidrag må komme fra rentefaldet. I den henseende er der i den nuværende regerings kun 8 måneder sket mere positivt for byggebranchen end gennem de sidste 5 års tilskudsordninger og beskæftigelsesplaner. Siden regeringen trådte til, er byggerenten faldet med i hvert fald 6–7 procentpoints, men ikke så snart var rentefaldet en realitet, før grædekonerne begyndte at jamre over rentefaldet. Det ville ingenting hjælpe og i værste fald gøre skade, sagde de og siger de stadig væk. Når man lytter til hr. Knud Damgaard i dag, forsøger hr. Knud Damgaard i hvert fald også at give indtryk af, at det indtrufne rentefald i det store og hele ingen betydning vil få for byggeaktiviteten. Det, grædekonerne siger, er, at det nytter ingenting med et fald i renten, når inflationstakten bliver sænket tilsvarende; det afgørende for folks økonomiske disposi-